

fiu eu. Eu așa gândesc, eu așa simt, să vă spun cum simt lucrul acesta, cum îl înțeleg, ce mă va odihni". Adică pe toate le văd în legătură cu propriul meu criteriu, cu propriile mele păreri, cunoștințe și dorințe. Și pentru că nimeni nu-și recunoaște iubirea pentru sine însuși, să vă spun cel puțin aceasta, poate-poate veți înțelege: iubirea de sine este otravă, mai rea decât otrava aspidiei și a vasiliscului. Asemănătoare cu iubirea de sine este încântarea de sine, care înseamnă: orice fac vreau să-l fac perfect, ca să-mi recunoască alții lucrul. Când mi se spune că ceva n-am făcut bine, contrazic. Vreau să fiu deplin: să am harisme, să fiu sănătos, să mă înțeleagă ceilalți. [...] Spun cuiva: „Lucrul de mână pe care

l-ai făcut putea fi mai bun." Iar fratele zice înăuntrul lui: „În loc să-mi spună bravo, că doar am trudit trei luni ca să-l fac, îmi zice că putea fi mai bun?" Împotrivirea fratelui ascunde o ușurătate. Pentru că ce importantă are ce-ți va spune celălalt? Importantă are ce zice Dumnezeu. Dumnezeu vede truda și osteneala ta. Dacă nu ai făcut lucrul tău de mână bine, fiindcă nu ai fost atent, atunci ai săvârșit o greșală, ai păcătuit. Dar dacă l-ai făcut cu toată inima ta, cu toată truda ta, și cu tot interesul tău, dar nu a plăcut celuiilalt, ce importantă are asta? Tu zi: „Fie Numele Domnului binecuvântat!"

Sursa: Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, „Cuvânt despre trezvie. Tâlcuire la Sfântul Isihie", Editura Sfântul Nectarie, 2008

PROGRAMUL LITURGIC

- **Joi: 11 decembrie / 18:00** – Vecernia și Litia
- **Vineri: 12 decembrie / 08:30** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ Sfântul Ierarh Spiridon, episcopul Trimitundei; Sfântul Ierarh Alexandru, arhiepiscopul Ierusalimului
- **Sâmbătă: 13 decembrie / 18:00** – Vecernia
- **Duminică: 14 decembrie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie → Pilda celor poftiți la cină → Sfinții Mucenici Tirs, Calinic, Filimon și Apolonie

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Hristos a înviat!
Acesta este cel mai înalt înțeles al creștinismului.”
(Sfântul Cuvios Porfirie Kavsokalivitul)

♦ Nr. 97 / 7 decembrie 2014 ♦

SFÂNTUL CUVIOS PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

2 DECEMBRIE

Părintele Porfirie, în lume Evanghelos Bairaktaris, se trăgea din Evvia. S-a născut în anul 1906, în satul Sfântul Ioan din Karystia, din

părinți săraci. De la vârsta de 10 ani a fost nevoit să lucreze la o băcănie în Pireu. Pe când avea 12-14 ani a citit cu mare atenție viața Sf. Ioan Kalivitul și, fiind atras de învățăturile sale, a încercat să le urmeze în viață. Astfel s-a încredințat iubirii lui Hristos și, părăsindu-și pe ascuns satul, s-a dus la Kafsokalivia la Sfântul Munte, pentru a-și pune în aplicare înaltele idealuri.

Legat de acest moment, notează următoarele în testamentul duhovnicesc: „De mic copil mă aflam tot în păcate, căci tatăl meu, fiind săraci, plecase în America, să lucreze la canalul Panama pentru noi, copiii săi, pe când pășteam vitele, citeam

silabisind viața Sfântului Ioan Kalivitul. Și l-am îndrăgit mult pe Sfântul Ioan și mă rugam îndelung ca un copil de doisprezece-cincisprezece ani cred, nu-mi mai amintesc bine. Și, vrând să-l imit, cu foarte multă luptă am plecat de la părinții mei pe ascuns și am ajuns la Kafsokalivia la Sfântul Munte și am intrat în ascultare la doi Bătrâni ce erau frați buni, Pantelimon și Ioanichie. S-a întâmplat să fie foarte evlavioși și plini de virtuți, așa că i-am îndrăgit foarte și, de aceea, cu rugăciunile lor, făceam deplină ascultare. Acest lucru m-a ajutat foarte mult și simțeam o mare iubire pentru Dumnezeu.”

Foarte devreme Harul cel dumnezeiesc a început să împodobească aceasta figură adolescentină aprinsă de dragostea pentru Hristos, dăruind-o cu harisme înalte și cu cele mai alese calități duhovnicești. În scurt timp s-a îmbolnăvit grav, iar Bătrânii săi l-au trimis înapoi la părinți să-și trateze boala. Odată întors acasă, s-a întâlnit cu Arhiepiscopul Sinaiului, Porfirie al III-lea, care i-a intuit de îndată nivelul moral, sfintele harisme și, mai ales, darul străvederii. Astfel, în anul 1927, deși părintele avea pe atunci doar 21 de ani Arhiepiscopul l-a hirotontit preot, punându-i numele de Porfirie.

În anii ce au urmat, a slujit ca părinte duhovnicesc, spovedind și sfătuind la Sfânta Mănăstire a Sfântului Haralambie din Lefka.

Când a izbucnit al II-lea război mondial, în octombrie 1940, a fost numit paroh la Paraclisul Sfântului Gherasim de la Policlinica din Atena, lângă piața Omoniei.

Timp de 30 de ani cuviosul Bătrân a înfăptuit această lucrare pastorală de tămăduire a oamenilor ce sufereau. Era un ascet care, în loc să se nevoiască “în pustia de la Sfântul Munte, se nevoia în pustia Omoniei”. La policlinica era un câine la care Bătrânul ținea foarte mult, așa cum ținea la toate celelalte animale, păsări și plante. Bunicuțul ținea mult la acest câine pe care îl socotea “prietenu” său.

La un moment dat a venit în Grecia un grup de oameni de știință americani, care, în colaborare cu personalul științific al policlinicii, urma să facă anumite experimente, în care aveau de gând să se folosească de acest câine, de “prietenu” Bătrânului. Așadar, în ziua experimentului, Părintele Porfirie a plecat din policlinică. S-a întors abia seara și, imediat, s-a îndreptat spre laborator. A deschis congelatorul în care se afla animalul mort, l-a privit plin de tristețe și i-a spus: “Ce ți-au făcut, bietul de tine?”. Atunci, după cum Părintele însuși

ne-a povestit, minunându-se, câinele a mai dat o dată din coadă, în semn de salut, așa cum făcuse prima dată. După cum vedeți, înaintea sfințeniei, chiar și natura se înclină, iar limitele firii dispar!

Ucenicii Părintelui și cei care l-au cunoscut îndeaproape dau mărturie de minunile de care a fost învrednicit acesta prin harul Duhului Sfânt, dobândit prin smerenia și practicarea celorlalte virtuți dumnezeiești, făcându-l încă unul din sfinții acestor vremuri [...].

“Să te rogi și să iubești. Să-L iubești pe Dumnezeu și să-i iubești și pe semenii tăi. Nu vezi câte poate face dragostea lui Hristos? Să nu te întrebi în sinea ta dacă te iubesc ceilalți. Dacă-i iubești tu primul, să știi că atunci și ei te vor iubi deopotrivă.”

“Ca să fii iubit de ceilalți, mai întâi trebuie să-i iubești tu.”

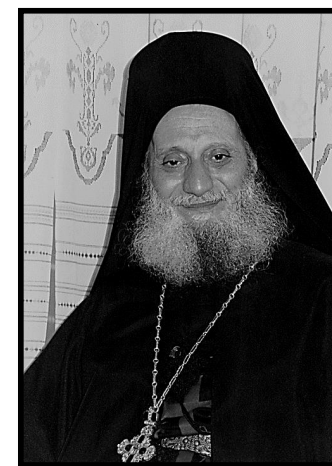
“Când se revarsă asupra noastră Harul cel dumnezeiesc, rugăciunea noastră devine cu totul curată. Să te rogi neîncetat, zi și noapte, chiar și când dormi în pat.”

“Să te spovedești periodic și temeinic, fiindcă, chiar de-ai fi Patriarh, dacă nu te spovedești, nu te mântuiești.”

“Să nu vă preocupați de cele de pe urmă, nici de antihrist, nici de semnele

sale, fiindcă să știți că, atâta timp cât Îl avem pe Hristos cu noi, antihristul nu ne poate vătăma cu nimic.”

Sursa: Kroustalakis, Gheorghios S. „Bătrânul PORFIRIE - Părinte duhovnicesc și pedagog”, editura Bunavestire

ARHIMANDRIT EMILIANOS SIMONOPETRITUL

DESPRE IUBIREA DE SINE
ȘI ÎNCÂNTAREA DE SINE

Nu există otravă mai rea decât otrava aspidiei și a vasiliscului și nu există o răutate mai mare decât iubirea de sine. Aceasta te distruge, te netrebnicește, te dizolvă, te omoară și te aruncă departe de Dumnezeu. Iubirea de sine înseamnă: „Criteriul întotdeauna să